

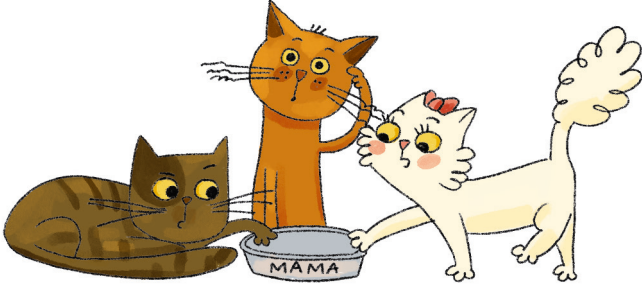
Nehir Aydın Gökdoğan

BU KEDİLER BİR ACAYİP

Çizer: Sümeyye Türk Gün

BOŞ YEMEK KABI

İki gündür o bahçede tuhaf bir sessizlik ve bunnaltıcı bir sıcak vardı. Üç arkadaşın yani **Kaju**, **Tarçın** ve **Mango**'nun canları fena hâlde sikkindi. Sebebi açıkltı: Onlara her gün mama ve su bırakan ev sahipleri iki gündür ortalıkta yoktu. Mama kapları bomboş, su kapları ise kupkuruydu.

- Of, püf, miaouf, diye söylendi Mango. Sahibi-miz bize neden mama getirmiyor?

Kaju onu cevapladı:

- Bu işte bir tuhafılık olduğu kesin. Artık pencereye çıkıp içeri bakmalıyız.

Üçü birlikte zor da olsa pencerenin pervazına zıpladılar. Perdenin aralığından içeriye baktılar. Gördükleri manzara, boş bir evden bile daha tuhaftı: Her zamanki koltukların, masanın ve diğer eşyaların üzeri, bembeyaz toz örtüleriyle kapatılmıştı. Eşyaların üzeri böyle örtülünce evin içindeki o civil civil hava gitmiş, yerine derin ve yabancı bir sessizlik çökmüştü. İşte o an, sahiplerinin geri dönmelerinin çok uzun süreceğini ve artık bu bahçede kendilerine bakacak kimsenin kalmadığını

anladılar. Üç kedi, üzgün üzgün başlarını patilerinin arasına gömdüler.

Sessizliği, Tarçın'ın hıçkırığa benzer sesi bozdu:

- Kedi olmak gerçekten çok zor. Biz şimdi nereden yemek bulacağız. Keşke... Keşke **ÇİLEK** olsaydım da bir çocuk beni koparıp...

Mango şaşkınlıkla ona döndü:

- *Yese miydi yani? Sağmalama!*

- Sakin olun, dedi Kaju, sesinde daha önce olmayan bir ciddiyetle. Evet, açız. Ama bu yaptığınız sadece açlıktan değil, umutsuzluktan. Ve umutsuzluğa kapılırsak gerçekten kayboluruz. Şimdi kendimizi toparlayıp bir an önce ne yapacağımızı düşünmeliyiz.

Tarçın, Kaju'yu hiç duymamış gibi hayal kurmaya devam etti:

- Ya da keşke bir **SÜPÜRGE** olsaydım...

- *Iyy*, diye mırladı Mango. Süpürgeler sürekli kirli yerlerde dolaşır. Bence kedi olmak çok daha iyi!

Tam o sırada Kaju'nun kulakları dikildi; uzaktan gelen belli belirsiz bir yemek kokusu yakalamıştı.

- Tabii ki kedi olmak çok daha güzeldir. Kendi karnımızı doyurabiliriz. Hadi, kalkın, dışarı çıkıyoruz.

- **Neee! Dışarı mı,** diye bağırdı Mango.

Tarçın'ın gözleri yine korkuyla büyüdü.

- Ama biz hiç bahçeden dışarı çıkmadık ki! Ya **KOCA HAV CANAVARI'YLA** karşılaşsak?

- **KOCA HAV CANAVARI** da neymiş, diye tersledi Kaju. Köpekleri mi kastediyorsun?

- Evet! Sokakta onlardan yüzlerce olabilir!

Tarçın'ın hemen ardından Mango mızızlandı:

- Ya dışarı çok kirliyse? Bembeyaz tüylerimi daha yeni temizlemiştim. Kirli bir prenses olamam!

Kaju'nun sabrı tükenmişti. Sıkıntıyla pufladı.

- Peki o zaman! Siz burada kalıp hayal kurmaya devam edin. Ben gidip yiyecek bulacağım.

Ayrılmak... Üç arkadaş o güne kadar hiç ayrılmamıştı ve bu fikir hepsine çok korkunç geldi. Kaju olmadan Tarçın, Tarçın olmadan Mango ne yapardı? Sonunda, korkularına rağmen Kaju'nun peşinden gitmeye karar verdiler. Hayatlarında ilk

defa bahçe kapısından dışarı çıktılar ve şehrin kalabalığına karıştılar.

Tarçın, burnunu havaya dikti.

- Biraz dondurma, biraz reçel ve peynirli lazanya kokusu alıyorum, dedi. **AMA BEN BALIK KOKUSUNU TERCİH EDERDİM.**

Mango onu onayladı:

- Ben de tavuklu kedi mamasını... Ama bugün sanki bütün güzel kokular bizden saklanıyor.

Kaju ise arkadaşlarının sızlanmalarına aldırmadan kararlılıkla önden yürüyordu. Sokakları ve caddeleri aşip sonunda deniz kıyısına geldiklerinde limana yanaşmış olan devasa bir gemi gördüler.

- Suda giden tekerleksiz bir otobüs müüü, dedi Tarçın, şaşkın şaşkın.

- Balık kokusunu siz de duydunuz mu, dedi Kaju heyecanla.

Mango da burnunu havaya dikti.

- Evet, tekerleksiz otobüsten geliyor, dedi.

Üçü de derin bir nefes alıp mis gibi balık kokusunu işlerine çekti. Tam o sırada, yakın-

daki kayaların üzerinde keyifle patilerini yalayan tekir bir sokak kedisi onlara doğru seslendi. Önünde balık kılçıkları duruyordu.

- Siz üçünüz buralarda yeni olmalısınız, dedi kendinden emin bir sesle.

Kaju, arkadaşlarını korurcasına bir adım öne çıkıp kuyruğunu dikleştirdi.

- Biz, yiyecek bir şeyler arıyorduk, dedi. Bahçedeki mama kabımız iki gündür boş da...

Yabancı kedi alaycı bir şekilde güldü:

- **HAhH hQaa...** Anlaşıldı. Sizi lüks bahçe kedileri sizi. Yemeğinizin önünüze konmasına alışmışsınız tabii. Demek bugün iş başa düştü, ha?

Tarçın, Kaju'nun arkasından seslendi:

- **SAHİBİMİZDEN BAŞKA YABANCILARLA KONUŞMUYORUZ BİZ!**

Sonra da hemen başını başka yöne çevirdi.

- Sahibiniz mi? Bakın yavrular, insanlar buradaki evlere yazın gelip kalırlar. Sonra da uzaktaki başka

evlerine ve işlerine giderler. Belli ki sizinkiler biraz erken davranmış. Artık gittiklerine göre dış dünyaya alışsanız iyi olur. Çünkü onlar sahipleriniz değillerdi.

Mango, yabancı kediye küçümseyen bir bakış atıp alaycı bir tavırla konuştu:

- Hıh, dış dünyaymış! Tüylerindeki kirlere bak, böyle olacağıma bahçemde aç kalırım daha iyi.

Kaju, arkadaşlarının kabalığına son vermek için bir adım daha öne çıktı.

- Şeyy... Kusura bakmayın. Önünüzdeki kılçıklara bakılırsa az önce yemek yemişsiniz. Dedğim gibi iki gündür hiçbir şey yemedik ve biraz açız.

Tarçın, Kaju'nun arkasından fısıldadı:

- Biraz mı? Kocamaaan açız biz, kocamaaan!

Sokak kedisi, Tarçın'ı duymuş gibi sırttı.

- Anlaşıldı. Ben, şu karşıdaki gemiden geliyorum. O, sizin sandığınız gibi bir otobüs değil. Orada her zaman pişmiş balık olur. Gemideki büfenin sahibi kedileri çok sever. Gidip şansınızı deneyin. Belki size de bir şeyler verir.

Bu fikir Kaju'yu heyecanlandırmıştı. Hemen arkadaşlarına seslendi:

- Duydunuz mu? Gemiye binmeliyiz.

Tarçın ona karşı çıktı:

**- Ya suya düşersek?
Yüzme bilmiyoruz ki!**

Mango ekledi:

- Prenses tüylerimin ıslanmasına izin veremem!

Kaju fikrinde kararlıydı.

- Hadi ama! Burada aç bir şekilde bekleyemeyiz. Hem gemiye bir köprüden geçiliyor.

Tarçın ve Mango endişe etse de Kaju'nun kararlı duruşu ve açlıkları, sonunda onlara korkularını unutturdu.

Yabancı kedi, alaycı gülümsemesiyle arkalarından seslendi:

- DIŞARISI ÜRKÜTÜR AMA ÖĞRETİR!

Mango ve Tarçın, titreye titreye, iki adım ileri bir adım geri Kaju'yu takip ettiler. İnsanlar genellikle ayaklarının dibinden geçen şeylere pek dikkat etmez. Limandakiler de bu üç yavruyu fark etmedi bile. Üç arkadaş, kimseye görünmeden sessizce gemiye bindiler.

Dışarıdan devasa görünen gemi, içine girdiklerinde sanki daha da büyümüş gibiydi. Balık kokusunu takip ederek ilerlediler. Koridorlar boyunca ilerlerken sayısız kapının önünden geçtiler: Birinci salon, ikinci salon, üçüncü salon... Koku gittikçe güçleniyordu. Sonunda koku o kadar yoğunlaştı ki aradıkları yeri bulduklarını anladılar. Başlarını kaldırdıklarında parlayan bir tabelanın altında duruyorlardı:

Kaju, miyavlamak için doğru zaman olduğunu düşündü. Sonuçta, üç sevimli kedinin acıklı miyavlamasına kim karşı koyabilirdi ki? Tam üçü birden en tatlı sesleriyle miyavlamaya başlamışlardı ki... O da ne! Geminin derinliklerinden gelen korkunç bir böğürtü, onların cılız seslerini bir anda bastırdı:

“DOUOUOUOUTTT...
DOUOUOUUUTTTT!...”

Çok geçmeden o devasa gemi, gıcırdayarak bir o yana bir bu yana, ağır ağır sallanmaya başladı.

Tarçın korkuyla bağırdı:

- Miyauf! Bu, o! **KOCA HAV CANAVARI** geliyor, kaçın!

- Neeee! Hani neredeeeeee, diye bir miyav cıglığı attı Mango. Hemen dışarı çıkmalıyız!

Üçü birden panikle geldikleri yöne fırladı. Ama köprüden eser yoktu! Gemi, kapılarını çoktan kapatmış, limandan ayrılıp dalgaların arasında "fış fış" süzülüyordu.

Tarçın korkuyla bağırdı:

- HEYYY!!! ŞEHİR BİZDEN KAÇIYOR. BAKSANIZA, NASIL DA UZAĞA GİDİYOR! MİYAVHÜ! ONU HEMEN YAKALAMALIYIZ.

- Acaba, bu yüzen otobüs, Koca Hav Canavarı'ndan mı kaçıyor?

Tam o sırada korkunç ses, gemiyi bir kez daha inletti:

"DOUOUOUOUTTT... DOUOUO-UUUTTTT!..."

- Hayırrr, diye bağırdı Tarçın. Canavar geminin içinde! Bu kadar güçlü bir sesi tek bir köpek çıkaramaz. Bu, olsa olsa yüz köpekten oluşan bir canavar olmalı!

Çok geçmeden sahildeki evler, arabalar, insanlar pire kadar küçüldüler, sonra da gözden kayboldu-

lar. Her şey o kadar kafa karıştırıcıydı ki... Kediler karada, balıklar denizde yaşırdı. Oysa şimdi suyun üzerindeydiler. Üstelik şehir gözlerinin önünden uzaklaşıp gitmişti.

- Ya **KOCA HAV CANAVARI** bizi denize atarsa, diye sızlandı Tarçın. Size çilek ya da süpürge olmanın daha iyi olduğunu söylemiştim...

Kaju, uzun süren sessizliğini bozdu:

- Ben canavar falan görmedim.

- Nasıl görmedin, diye atıldı Tarçın. Az önce "duuut duuut" diye bağırıldığını duyduk ya! Gemiye izinsiz bindiğimiz için bizi ham yapacak! Bu tekerleksiz şeye hiç binmemeliydik!

Mango da ağlamaklı bir sesle arkadaşına katıldı:

- Miyavhü, miyavhü, miyavhü...

Kaju, hıçkırıklar içinde miyavlayan arkadaşlarına üzgün üzgün sarıldı. Arkadaşları korkudan tir tir titrerken Kaju da aslında en az onlar kadar endişeliydi. Ancak aralarındaki en cesur kedi olarak güçlü görünmek zorundaydı. Derin bir nefes alıp cesaretini topladı ve göğsünü kabarttı.

- Üzölmeyin canlarım. Şimdi saklanacak bir yer buluruz. Kolay mıymış öyle üç sevimli kediye ham yapmak? Ben varken buna asla izin vermem!

O sırada gemiyi yalayan dev bir dalga, onları beşik gibi bir o yana bir bu yana **"HUOOP... HUUUOOP..."** diye salladı. Kaygan zeminde ayakta durmaya çabalarlarken gözlerine metal bir çöp kutusu ilişti. Sanki birbirlerinin akıllarını okumuş gibi üçü de bir an bile düşünmeden kutunun içine atladı. Şanslarına, kutunun içi bomboştu. Ancak yine de dibine tuhaf, ekşi bir koku sinmişti.

- **IIYYKK**, burası çok kötü kokuyor, dedi Mango. Şimdi kokudan bayılacağım.

- Canavara yem olmak mı isterdin, dedi Tarçın. Burayı bulduğumuza şükretmelisin.

Üçü de kutunun dibinde yorgun argın birbirine sokuldu. Dışarıdan gelen dalgaların **"FIŞŞ FIŞŞ"** ninnisi eşliğinde esnemeye başladılar ve çok geçmeden kendilerini **MIRILTILI** bir rüyanın içinde buldular.